

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. B.**, zast. JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem, se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2008, č. j. 16 Cad 175/2007 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2007, č. X, odňala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., žalobkyni plný invalidní důchod od 14. 6. 2007. V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary ze dne 26. 4. 2007 již není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 60 %. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. Podle uvedeného posudku byla žalobkyně pouze částečně invalidní. O nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto dodatečně.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s odnětím plného invalidního důchodu a vyslovila názor, že posudek, na jehož základě bylo takto rozhodnuto, je nesprávný a neodpovídá skutečnosti. Poukazovala na to, že její zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý nejméně od roku 2002, kdy byla poprvé přesně stanovena základní příčina zdravotních obtíží. Jedná se o cévní nádor, který postihuje důležitou část jejího

mozku. Nádor není možno operativně odstranit a tudíž není možno ani kausálně její zdravotní stav zlepšit. Uvedené postižení mozkové tkáně způsobuje především závažné pohybové poruchy celé levé poloviny těla, především hemiparézu obou levých končetin; dále trpí v jeho přímém důsledku organickou emoční labilitou a poruchou vidění. Z těchto důvodů je v trvalé zdravotní péči neurologa, psychiatra a očního lékaře, jejichž aktuální lékařské zprávy v kopii přiložila. Mimo to trpí i dalšími zdravotními obtížemi. Je v péči gynekologa a internisty. Žalobkyně současně konstatovala, že jak neurolog tak i psychiatr se shodují, že naprosté vyřazení z běžného života by mohlo způsobit další poruchy její sociální integrace a velmi krátký pracovní úvazek z těchto důvodů zcela nevylučují.

Žalobkyně dále uvedla, že ze zaslaných lékařských zpráv lze dovodit, že ani jeden z ošetřujících lékařů nepřipouští zlepšení zdravotního stavu a tedy ani kladnou změnu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti, spíše je možno zdravotní stav hodnotit jako zhoršený. Má tedy za prokázané, že se zdravotní stav nezměnil a nezlepšil od okamžiku, kdy byla poprvé posouzena posuzujícími lékaři do dne podání tohoto žalobního návrhu. Podle předchozího posudku poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 66 % a byla uznána plně invalidní. Není proto jasné, jaká okolnost či zjištění způsobila změnu hodnocení zdravotního stavu posuzujícími lékaři a v důsledku čeho byl vydán odchýlný posudek ze dne 26. 4. 2007. Navrhovala, aby Krajský soud v Plzni napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 28. 3. 2008, č. j. 16 Cad 175/2007 – 53, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace, zejména z posudku Okresní sociálního zabezpečení v Karlových Varech ze dne 26. 4. 2007, kde na základě kontrolní prohlídky invalidity bylo zjištěno, že žalobkyně již nebyla plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly VI, oddílu A, položky 9, písm. b) 60 %. Dále vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Plzni (dále též jen Posudková komise v Plzni) ze dne 19. 9. 2007 a jeho doplnění ze dne 17. 10. 2007, a z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Praze (dále též Posudková komise v Praze) ze dne 17. 3. 2008. Krajský soud konstatoval, že obě posudkové komise dospěly k závěru, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně činil ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle přílohy č. 2 kapitoly VI, oddílu A, položky 9, písm. b) – 50 %, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. zvýšena o 10 % na celkových 60 %. Soud dále uvedl, že nemá pochybnosti o úplnosti, přesvědčivosti, logičnosti a celistvosti posudkových závěrů. Uvedl dále, že žalobkyně byla vyšetřena před Posudkovou komisí v Plzni, souhlasila i s osobní účastí u Posudkové komise v Praze, avšak tam se nedostavila. Posudková komise i soud vyšly stran možnosti účasti žalobkyně u jednání posudkové komise žalobkyni maximálně vstříc tím, že jí daly možnost, aby se k jednání Posudkové komise v Praze dostavila, a to naposledy u jednání soudu dne 28. 3. 2008, což však žalobkyně odmítla. Krajský soud poté dospěl k závěru, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nesplňovala podmínku plné invalidity, neboť byla již jen částečně invalidní. Napadené rozhodnutí proto považoval za správné a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen „stěžovatelka“). Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ve své žalobě podrobným a obsáhlým způsobem popsala svůj zdravotní stav a uvedla důvody, pro které považuje odnětí plného invalidního důchodu za nedůvodné a nesprávné.

Krajský soud se její žalobou zabýval, avšak ne v takovém rozsahu, jak její zdravotní stav vyžadoval. Provedl důkazy tak, jak je cituje v napadeném rozsudku, ale z těchto nevyvodil správné závěry. Další závažné pochybení spatřovala v tom, že nebyla před podáním posudku ze dne 7. 3. 2008 vyšetřena Posudkovou komisí MPSV v Praze, která byla pověřena vypracováním posudku o jejím zdravotním stavu. Komise posoudila zdravotní stav pouze na základě zdravotní dokumentace, což považovala za nedostatečné.

Stěžovatelka dále uvedla, že do 3. 3. 2008 byla hospitalizována na neurologickém oddělení Karlovarské nemocnice. Na 7. 3. 2008 měla předvolánku na posouzení zdravotního stavu. Pro náhlé zhoršení zdravotního stavu se nemohla do Prahy dostavit. Místo toho byla rychlou zdravotní službou opětovně odvezena do Karlovarské krajské nemocnice. Ošetřujícímu lékaři MUDr. N. na neurologickém oddělení při příjmu říkala, že má být v Praze na posouzení zdravotního stavu. Zda ji tento lékař omluvil či nikoliv nevěděla, žádala, aby příslušná zpráva byla vyžádána přímo soudem. Na neurologii byla hospitalizována do 13. 3. 2008 odkud byla převezena na psychiatrické oddělení Nemocnice Ostrov. Následujícího dne byla propuštěna.

Stěžovatelka dále namítala, že v době konání ústního jednání byla nemocná, bylo u ní podezření na zápal plic. Tato diagnóza se naštěstí nepotvrdila, jen se jednalo o zánět průdušek. Protože neměla právního zástupce, jela se do Plzně k ústnímu jednání omluvit a požádat o odročení. O toto ostatně předtím písemně požádala. K soudu musela jet na invalidním vozíku. V Plzni pak pod vlivem svých psychických indispozic souhlasila s konáním ústního jednání. Fakticky ale nebyla schopna hodnotné účasti u soudu. Přestože soud viděl, jaký je její zdravotní stav, ústní jednání se konalo. O jejím stavu v den soudního rozhodnutí svědčí příložená ambulantní zpráva.

Za zásadní pochybení považovala navrhovatelka to, že nebyla osobně prohlédnuta lékaři Posudkové komise MPSV ČR pracoviště v Praze a že soud netrval ani poté, co ji viděl, na provedení její zdravotní prohlídky touto posudkovou komisí, když této bylo uloženo posoudit zdravotní stav, resp. posoudit správnost zjištění jejího zdravotního stavu a invalidity předchozími posudkovými komisemi. Na základě neúplného skutkového zjištění pak soud dospěl k nesprávnému právnímu posouzení a tím i k nesprávnému rozhodnutí. Namítala, že její zdravotní stav byl opět špatně a nedostatečně posouzen a v důsledku toho byl učiněn nesprávný právní závěr o stupni její invalidity. Navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti žalobkyně nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační

stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

Byť stěžovatelka výslovně v kasační stížnosti neoznačila důvody uvedené v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní, dále též jen „s. ř. s.“), lze z jejího obsahu dovodit, že se dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka totiž namítá nesprávné posouzení zdravotního stavu, které se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu považuje za jinou vadu řízení ve smyslu cit. ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka se dále dovolává nesprávného posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí žalované ze dne 7. 5. 2007, jímž byl stěžovatelce od 14. 6. 2007 odňat plný invalidní důchod s odůvodněním, že stěžovatelka již nebyla plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 60 %. Jedním z předpokladů pro další trvání nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1. zák. č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatelka ke dni 7. 5. 2007 splňovala nadále podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činil nejméně 66 % nebo zda u ní šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu soustavné výdělečné činnosti i k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání, či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a

zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především. V případě, kdy dochází k odnímání pobírané dávky důchodového pojištění, je posudková komise povinna přesvědčivě odůvodnit, co se při porovnání s obdobím, kdy byla odnímaná dávka přiznána, ve zdravotním stavu pojištěnce přesně změnilo, jinak řečeno určit a objasnit důvod či příčinu zániku nebo snížení stupně invalidity. Posudková komise je v takovém případě povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení zdravotního stavu nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu. Podle konstantní soudní praxe jsou uznávány tři okruhy příčin, jenž mohou vést k přesvědčivému odůvodnění zániku nebo snížení stupně dříve uznané invalidity. Jedná se o posudkově významné zlepšení zdravotního stavu, stabilizaci zdravotního stavu spojenou s adaptací např. na poúrazovou situaci a tím i s obnovením výdělečné schopnosti ve stanoveném rozsahu, a dřívější posudkové nadhodnocení zdravotního stavu, tzv. posudkový omyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 4 Ads 19/2003 – 48, www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti žádné konkrétní námitky vztahující se k posouzení zdravotního stavu posudkovými komisemi nevznáší. Uvádí sice, že krajský soud provedl důkazy tak, jak je cituje v napadeném rozsudku, ale vyvodil z nich nesprávné závěry, avšak neuvádí současně, v čem by tyto nesprávné závěry měly spočívat. Jedinou konkrétní námitku, jíž odůvodňuje nesprávnost posouzení zdravotního stavu, spatřuje v tom, že nebyla osobně vyšetřena lékaři posudkové komise MPSV ČR v Praze, přičemž nově až v kasační stížnosti uvádí, že jednání posudkové komise bylo nařízeno na 7. 3. 2008, přičemž pro náhlé zhoršení zdravotního stavu byla odvezena (není uvedeno kdy) do Karlovarské krajské nemocnice, kde byla nejprve hospitalizována na neurologii a poté na psychiatrii, odkud byla propuštěna dne 14. 3. 2008.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí následující. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že posudek posudkové komise MPSV ČR v Plzni byl vypracován dne 19. 9. 2007. Z obsahu posudku plyne, že se stěžovatelka k jednání komise nedostavila ani se neomluvila, doručenkou převzala dne 7. 9. 2007. Posudková komise uvedla, že zdravotní dokumentace je dostačující k projednání v nepřítomnosti. Dne 21. 9. 2007 vrátil soud posudkovou dokumentaci zpět posudkové komisi v Plzni se žádostí o vypracování doplňujícího posudku s podrobnějším zdůvodněním zániku plné invalidity a současně požádal o to, aby se posudková komise pokusila znovu žalobkyni předvolat k jednání. Doplňující posudek byl vypracován dne 17. 10. 2007 a z jeho obsahu je zřejmé, že stěžovatelka byla jednání posudkové komise přítomna. Byla seznámena s protokolem o jednání posudkové komise ze dne 19. 9. 2007 a poté byla vyšetřena při jednání této komise ortopedem a neurologem, přičemž výsledky podrobného vyšetření jsou uvedeny v protokolu o jednání této komise ze dne 17. 10. 2007. Při jednání krajského soudu dne 2. 11. 2007 bylo k návrhu zástupce stěžovatelky jednání odročeno za účelem vyžádání posudku od posudkové komise MPSV v Praze. Posudek posudkové komise v Praze byl vypracován dne 7. 3. 2008. Z jeho obsahu plyne, že jednání této posudkové komise bylo nařízeno na leden 2008. Dne 29. 1. 2008 muselo být odloženo, neboť téhož dne se stěžovatelka telefonicky omluvila z účasti u jednání pro náhlé onemocnění dítěte, a požádala o nový

termín. Byla proto pozvána znovu na den 7. 3. 2008. Doručenka od nové pozvánky se vrátila s podpisem žalobkyně potvrzujícím její převzetí dne 22. 2. 2008, ale adresátka se k jednání nedostavila, ani svou účast neomluvila. Komise proto vydala posudek bez její osobní účasti.

Ze žádosti o odročení jednání (bez data) založené na č. 1. 48 soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka žádala o odročení jednání (dnešního) z důvodu hlasové indispozice. V této žádosti uvedla, že dne 7. 3. 2008 se nezúčastnila posouzení zdravotního stavu v Praze, protože 3 hodiny předtím zkolabovala na autobusovém nádraží v Toužimi, kde jí byla ukradena peněženka s občanským průkazem. Nicméně jednání soudu se dne 28. 3. 2008 konalo, neboť obě strany s jednáním soudu souhlasily, i když nebyla dodržena lhůta k přípravě řízení. V protokole o jednání ze dne 28. 3. 2008 je dále uvedeno, že žalobkyně předložila žádost o odročení řízení, která byla založena na č. 1. 48 spisu a uvedla, že na odročení řízení ani z těchto důvodů netrvá a netrvá ani na odročení řízení z důvodů, že by byla dodatečně vyšetřena u Posudkové komise v Praze.

Na základě výše popsaného průběhu jednání posudkových komisí a soudu souhlasí Nejvyšší správní soud s názorem vysloveným v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž s tím, že jak posudkové komise, tak i krajský soud vyšly při zajišťování účasti stěžovatelky u jednání posudkových komisí maximálně vstříc. Byť stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti (poprvé) zřejmě objektivní důvod své nepřítomnosti u jednání Posudkové komise v Praze dne 7. 3. 2008, naskytá se otázka, co by bylo lze posudkovým komisím a krajskému soudu z hlediska jejich postupu vytknout. Posudková komise v Praze dne 29. 1. 2008 odvolala jednání pro omluvu stěžovatelky. Dne 7. 3. 2008, když měla prokázáno, že stěžovatelka obdržela předvolání (pozvánku) k jednání dne 22. 2. 2008, jednala v nepřítomnosti stěžovatelky, neboť tato se nedostavila, ani se neomluvila. Jestliže Krajský soud v Plzni při jednání dne 28. 3. 2008 dal stěžovateli další příležitost k účasti u jednání Posudkové komise v Praze, vyčerpal tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nejen svoje právní, ale i etické prostředky a lze zcela jednoznačně konstatovat, že vyvinul maximální úsilí pro to, aby umožnil stěžovateli její osobní účast u jednání posudkové komise v Praze.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky uvedeným v kasační stížnosti o tom, že soud, poté „co ji viděl“ netrval na tom, aby byla osobně prohlédnuta u Posudkové komise v Praze. Jednak soud nemá odborné lékařské znalosti a jednak reagoval na situaci stěžovatelky tak, že se jí dotázal na její postoj k případné účasti u jednání Posudkové komise v Praze. Jak již bylo výše uvedeno, tím byly jeho prostředky k zajištění účasti u Posudkové komise v Praze vyčerpány.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci dále uvádí, že podle § 1 odst. 1 vyhl. č. 182/1991 Sb. v jejím znění do 31. 12. 2006, ošetřující lékař posuzovaného občana vyhotovuje zdravotnickou dokumentaci pro posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů ve věcech sociálního zabezpečení, státní sociální podpory, důchodového pojištění a sociální péče na základě vlastního vyšetření a lékařských zpráv pořízených odbornými lékaři; jde-li o nemoc z povolání, činí tak na základě lékařské zprávy oddělení (kliniky) nemoci z povolání zdravotnického zařízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení lékař okresní správy sociálního zabezpečení kontroluje správnost a úplnost zdravotnické dokumentace. Při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů přihlédne

lékař okresní správy sociálního zabezpečení k výsledkům vlastního vyšetření a musí vycházet z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu občanů. Lékař okresní správy sociálního zabezpečení seznamuje posuzovaného občana s výsledkem posouzení, včetně poučení o možnostech dalšího postupu. Podle § 3 odst. 8 téže vyhlášky platilo ustanovení § 1 přiměřeně i pro posudkovou komisi.

Vyhláškou č. 506/2006 Sb., kterou se měnila vyhláška MPSV ČR č. 182/1991 Sb., kterou se prováděl zákon o sociálním zabezpečení a zákon ČNR o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, došlo k 1. 1. 2007 m. j. i k zásadní novelizaci ustanovení, obsahujících procesní pravidla pro posudkovou činnost v sociálním zabezpečení. Konkrétně došlo k tomu, že § 1 této vyhlášky č. 182/1991 Sb. výše citovaný, byl vyhláškou č. 506/2006 Sb. zrušen.

Podle názoru vyjádřeného např. v článku JUDr. Radima Langra „Ke změnám právní úpravy lékařské posudkové služby“ publikovaného v časopise Práce a mzda č. 4/2007, *„K hlavním důvodům, proč byla citovaná vyhláška ve své části první s názvem“ posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti“ novelizována, náležely jednak nutnost sladění těchto ustanovení s právní úpravou na úrovni zákona (zejména s nejaktuálnějšími změnami v kompetencích lékařské posudkové služby – viz shora pod bodem II.), jednak potřeba vypustit z vyhlášky ustanovení jednoznačně interního charakteru, u nichž nebyla na místě forma obecně závazné úpravy. Zrušení řady ustanovení podzákonné právní úpravy zároveň vytvořilo větší prostor pro efektivní regulaci postupů při posuzování zdravotního stavu interními metodickými pravidly, která na jedné straně plně odrážejí obsah nově přijatých procesních úprav na úrovni zákona (nový správní řád pozn. NSS), na druhé straně mohou poskytnout posuzujícím lékařům rámec pro volbu efektivních kroků, maximálně zohledňujících konkrétní posudkové medicínské okolnosti posuzovaných případů“.*

Ať již byly záměry realizované vyhl. č. 506/2006 Sb. jakékoliv, Nejvyšší správní soud zastává i nadále názor, že k tomu, aby mohl být posudek posudkové komise MPSV hodnocen jako úplný, objektivní a přesvědčivý, je v zásadě třeba, aby žadatel o dávku důchodového pojištění byl osobně přešetřen lékaři posudkové komise, neboť jenom tímto postupem je možno zajistit úplnost posudku jako předpokladu pro vyvození objektivních posudkových závěrů. V posuzované věci tomuto požadavku krajský soud dostál, neboť svým postupem zajistil to, že stěžovatelka byla osobně přešetřena lékaři posudkové komise MPSV ČR v Plzni dne 17. 10. 2007, a to odborným lékařem ortopedem a odborným lékařem neurologem. Byla-li tedy stěžovatelka vyšetřena v přezkumném soudním řízení odbornými lékaři posudkové komise MPSV ČR v Plzni, pak skutečnost, že nebyla vyšetřena též lékaři jiné posudkové komise, při správném postupu této komise, neznamena, že její zdravotní stav nebyl správně posouzen.

Byť stěžovatelka v kasační stížnosti žádné jiné konkrétní námitky proti zjištění zdravotního stavu neuvádí, není v posuzované věci bez významu ani to, že všechny posudkové orgány hodnotily míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti shodně podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly VI., oddílu A položky 6b 50 % s tím, že bylo postupováno podle § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla zvýšena o dalších maximálně možných 10 % na

celkových 60 %. Nutno dále zdůraznit, že obě posudkové komise dospěly k závěru, který v posudcích řádně odůvodnily, že dřívější uznání plné invalidity (rok 2005) bylo posudkově nadhodnoceno, neboť objektivní neurologický nález neodpovídal (a neodpovídá nadále) těžkému postižení končetin a dodnes jde o poruchu středně těžkou, jež měla být hodnocena písmenem b) položky 6 (rozpětí 25 – 50 %).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že přesto, že si je vědom toho, že stěžovatelka se nachází v nepříznivé zdravotní i sociální situaci, nemohl na základě výše uvedeného dospět k závěru o důvodnosti její námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje kasační stížnost za důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Pro informaci stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V dané věci bylo tedy třeba zjistit rozsah a intenzitu navrhovatelčina zdravotního postižení, které tu bylo ke dni 7. 5. 2007. Pokud by došlo ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky po tomto dni, má stěžovatelka možnost se dovolávat dávky plného invalidního důchodu na základě nové žádosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla s kasační stížností úspěšná a žalovanému správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu